

Konu: Zenginlik ve Sonsuz Yaşam

Metinler: Mat.19:16-30; Luk.18:18-30

Risto Soramies

İsa yola çıkarken, biri koşarak yanına geldi. Önünde diz çöküp O'na, "İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Bana neden iyi diyorsun?" dedi. "İyi olan yalnız biri var, O da Tanrı'dır. O'nun buyruklarını biliyorsun: 'Adam öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere tanıklık etmeyeceksin, kimsenin hakkını yemeyeceksin, annene babana saygı göstereceksin.'"

Adam, "Öğretmenim, bunların hepsini gençliğimden beri yerine getiriyorum dedi.

Ona sevgiyle bakan İsa, "Bir eksiğin var" dedi. "Git neyin varsa sat, parasını yoksullara ver; böylece gökte hazinen olur. Sonra gel, beni izle."

Bu sözler üzerine adamın yüzü asıldı, üzüntü içinde oradan uzaklaştı. Çünkü çok malı vardı.

İsa çevresine göz gezdirdikten sonra öğrencilerine, "Varlıklı kişilerin Tanrı Egemenliği'ne girmesi ne güç olacak!" dedi.

Öğrenciler O'nun sözlerine şaşıldılar. Ama İsa onlara yine, "Çocuklar" dedi, "Tanrı'nın Egemenliği'ne girmek ne güçtür!

Devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır."

Öğrenciler büsbütün şaşırılmışlardı. Birbirlerine, "Öyleyse kim kurtulabilir?" diyorlardı.

İsa onlara bakarak, "İnsanlar için bu imkânsız, ama Allah için değil. Allah için her şey mümkündür" dedi.

Sevgili kardeşler!

"Sıhhate kavuşmak için ne yapmalıyım?"

"Zengin olmak için ne yapmalıyım?"

“Mutlu olmak için ne yapmalıyım?”

“Sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?”

İsa'ya gelen genç adam gerçekten en önemlisini öğrenmek istiyor. Yahudilerin arasında bu soru nadir değildi. Kutsal Yasa uzmanlarının etrafında her zaman öğrenciler ve soru soranlar vardı. “Benim daha ne yapmam lazım?” “Eksiğim ne?” Sonra Yasa uzmanları herkese duruma göre bir ödev ya da tavsiye verirdi.

İsa da aynı adete uyararak cevap veriyor:

“Allah’ın buyruklarını biliyorsun: 'Adam öldürmeyeceksin, zina etmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere tanıklık etmeyeceksin, kimsenin hakkını yemeyeceksin, annene babana saygı göstereceksin...”

Genç adamın cevabı bizi belki şaşırtıyor:

“Öğretmenim, bunların hepsini gençliğimden beri yerine getiriyorum”.

Kısa ilmi halden Martin Luther’in açıklamalarını öğrendik. Bu basit sözler çok derine gider. Örneğin:

“Öldürmeyeceksin!” Bu ne demektir?

Allah’tan öyle korkmalı, O’nu öyle sevmeliyiz ki, komşumuza bedensel bir zarar ve acı vermemeliyiz; tersine onun her derdine, sıkıntısına ortak olup sorunsuz bir yaşam sürmesine yardım etmeliyiz.

İsa Mesih Dağdaki Vaazında aynı buyruk hakkında şu açıklamayı veriyor:

Atalarımıza, ‘Adam öldürme. Öldüren, yargılanmayı hak edecek’ denildiğini duydunuz.

Ama ben size diyorum ki, kardeşine karşı öfkelenen her kişi yargılanmayı hak edecek. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylese, Yüksek Kurul’un yargısını hak edecek. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecek. (Matta 5:21,22)

“Öldürmeyeceksin!” buyruğunu adam öldürmemekle daha yerine getirmiş değiliz. Komşumuza yardım etmezsek ya da onu hor görürsek, bu buyruğa karşı gelmiş oluruz. Allah’ın bütün emirlerinin hedefi sevgidir.

Fakat bu adam kendi eksikleri ve suçları karşısında kördür. Dindar insanların arasında bu yaygın bir tutumdur. Pavlus da gençliğini hatırlayarak şöyle diyor:

Ben aslında bunlara da güvenebilirdim. Eğer başka biri bunlara güvenebileceğini sanıyorsa, ben daha çok güvenebilirim... Yasa'ya dayanan doğruluk dersiniz, kusursuzdum. (Flp.3: 4-6)

Fakat genç Pavlus, Saulus Kutsal olan Rabbi daha karşılamamıştı. İsa'ya gelen genç adam da hayatında ilk defa gerçek ışığı görüyor. O da "Kusursuzum" dedi, fakat bir türlü tam emin de değilmiş, çünkü "Sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" sorma gereğini duydu. Böyle bir şüphe bazı zamanlarda çok iyi bir şeydir. Kendinden ve kendi yolundan emin olan insanı durdurabilir. Onun Allah'tan geldiğini kabul edebiliriz.

İnsan imana geldiği zaman çok defa kendi imandan emindir, ve kendini kardeşlerle karşılaştırınca, kendinden memnundur ve kardeşlere belki de biraz aşağıya bakıyor. İsa tabi bunu biliyor, ama bir tartışmaya girmiyor.

Ona sadece şunu söylüyor: "Bir eksiğin var." Bir eksik! Çok güzel! Çok şeyler yapmaya hazır idim, ve şimdi 'sadece bir eksiğim' olduğunu öğreniyorum. Söyle, nedir o bir eksiğim! Hemen yaparım!

"Git neyin varsa sat, parasını yoksullara ver; böylece gökte hazinen olur. Sonra gel, beni izle."

Bu sözler üzerine adamın yüzü asıldı, üzüntü içinde oradan uzaklaştı. Çünkü çok malı vardı.

Bu eksik olan ne idi, acaba? Kutsal Yasa, Allah'ın Emirleri bizden ne ister? Sevgiyi. O adamda Allah sevgisi yoktu. Allah'ı maldan daha çok sevseydi yüzü asılmazdı!

Sevgi her şeyi yapar. 70-yıllarında Münih'te haftada iki gün hastanede hastalarla konuşurdum. Oradaki rahibin yardımcısıydım. Bir gün hastaneden çıktım, yorgundum ve bir an önce eve varmak istedim. Fakat hastanenin önünde büyük Mercedes arabası vardı. Oradan bir adam çıkıyor. Onun zengin olduğu hemen belli. Benimle konuşmak istiyor. "Sayın Peder, büyük bir derdim var. Görüyorsunuz, ben fakir değilim. Her şeyim var. Büyük çiftçiliğimde 20 adam çalışıyor ve 300 inek var. Geçen yıl ailem için muazzam bir villa yaptırdım. Fakat bütün bunlar boştur. Benim tek oğlum şu hastanede ölmek üzere. Doktorlar hiçbir ümit vermiyor. Çocuk bir iki ay sonra ölecek. Çocuğumun sıhhati için bütün varlığımı hiç tereddüt etmeden verirdim."

Adamın sözünden hiç şüphem yoktu. Neden bütün varlığını – faydası olsaydı – vermeye hazır idi? Sebebi ne? Sevgi! O oğlunu seviyordu. Oğlunun yanında bütün zenginliği bir hiç sayıyordu.

Pavlus da diyor: *Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım.*

İsa'ya gelen genç adama ne eksikti? Sevgi. Allah sevgisinin ne olduğunu henüz bilmiyordu. O, Allah'ın önüne haklı olarak gelmek istedi. Ben ne yapayım? *Çok şey yaptım, daha da yapmağa hazırım, da Allah bana sonsuz yaşamı versin.* İşte bu insanın asıl günahıdır. O Allah'ı kendi borçlusu yapmak istiyor. Beni kabul etmelisin! Yeterince iyilik ettim. Bu tutum insanın asıl kötü zenginliğidir. Adamın malı asıl engel değildi, engel kalbindeydi: Allah ona o kadar küçük ve değersiz geldi ki, O'nun sevgisini kendi eylemlerle satın alacaktı. Fakat bu ticarete malını bile vermeğe hazır değildi. Satın alınabilen sevgiye ne denir? Fuhuş! Bunu anlamayarak adamımız Allah'ı bir fahişenin seviyesine getirmiş, hatta uçuş bir fahişenin, çünkü malını vermeğe bile hazır değildi.

İsa *"Varlıklı kişilerin Tanrı Egemenliği'ne girmesi ne güç olacak!" dedi.*

Öğrenciler O'nun sözlerine şaşıtlar. Ama İsa onlara yine, *"Çocuklar" dedi, "Tanrı'nın Egemenliği'ne girmek ne güçtür!*

Devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliği'ne girmesinden daha kolaydır."

Öğrenciler büsbütün şaşırılmışlardı. Birbirlerine, *"Öyleyse kim kurtulabilir?" diyorlardı.*

Genç adamın hatası ne idi? O da bu kadar anlamış her halde.

Öğrenciler gibi o soruyu sorabilirdi, belki de kalbinde sormuştu: *Öyleyse kim kurtulabilir?* Fakat İsa'dan sormadı. O gitti, üzülerek gitti. Öğrenciler gitmediler, ve İsa'nın cevabını duydular:

"İnsanlar için bu imkânsız, ama Allah için değil. Allah için her şey mümkün—dür" dedi.

Evet, öğrenciler sadece sözleri duymadılar, Allah'ın imkanını gözleri önünde gördüler. Allah'ın imkânı nedir? İsa'nın kendisi. Kurtarıcı. Onda kurtuluş var. Hatta kendisini ve malını seven o genç adamın Kurtarıcı İsa olabilirdi. Okuduk ya: "İsa ona sevgi ile baktı".

İsa sana de sevgi ile bakıyor. Kurtuluş O'nda. Sevgi de O'nda. Sen kendini kurtaramazsın. Bir deve bile iğne deliğinden daha kolay geçer. Ama İsa Mesih seni kurtarabilir. Üzülüyorsan, İsa'dan uzaklaşma o adam gibi. O'na gel, sevgisizliğini ve günahını O'na anlat. O senin için öldü ve dirildi!